

Sædelighedsforbrydelser imod Smaa børn, og der er brugt mange stærke Udtryk om disse Forbrydere, man har kaldt dem for Umennesker og for meget andet. Jeg skal hverken trække fra eller lægge til, for det nytter jo ikke noget som helst at bruge stærke Udtryk, Hovedsagen er, at man finder Midler, som kan forebygge disse Forbrydelser. Det er mit Haab, at det Forslag, som nu er fremsat, vil kunne hjælpe dertil og vil kunne hjælpe paa dobbelt Maade, dels ved at man indespærrer de værste af de Personer, som Lovforslaget tager Sigte paa, dels ved at afskrække og advare dem, der omgaas med Tanker om at begaa saadanne Forbrydelser. Det har vist sig, at de almindelige Straffebestemmelser næsten er uden Virkning i et Forhold som dette, og Grunden dertil er sikkert den, at de omtalte Forseelser er Udslag af en Sygelighed hos de paagældende Personer. Men netop fordi jeg mener, at disse og lignende Forbrydelser er Udslag af en vis Sygelighed, kan jeg ikke dele den Opfattelse, der kom frem hos den ærede Ordfører for Venstre, den Opfattelse nemlig, at man skulde gøre Loven til en Straffelov. Det drejer sig efter min Formening ikke her om Forbrydelser i almindelig Forstand og heller ikke om Forbrydere i almindelig Forstand, men de paagældende Personers Optræden er Udslag af en vis Sygelighed, og derfor synes jeg, det er naturligt, at man behandler dette Spørgsmaal efter Loven om Umyndighed og Værgemaal. Jeg indrømmer naturligvis, at Hovedsagen er den, at Samfundet bliver sikret overfor saadanne farlige Personer; jeg skal ogsaa villigt indrømme, at det, om en saadan Lov er betryggende eller ikke betryggende, hviler for en stor Del paa et Skøn — derfor kan der ogsaa diskuteres næsten, saa længe det skal være derom. Det er imidlertid min Opfattelse, at det Lovforslag, som her foreligger, maa betragtes og betegnes som betryggende overfor Samfundet, og jeg nærer ingen som helst Betænkelighed ved at være med til at løse Spørgsmaalet paa denne Maade.

Jeg nævnte før, at Hovedsagen var den, at Samfundet blev sikret mod saadanne farlige Personer, men Sagen har naturligvis ogsaa en anden, vigtig Side, som ikke maa glemmes, og det er den, at de enkelte Borgere maa sikres mod Overgreb fra Domstolene, sikres imod — som den ærede Ordfører for Venstre udtalte — at dømmes paa blot og bar Mistanke. Der har jo været næret nogen Frygt i saa Henseende, og den ærede Ordfører for Venstre

var ikke saa lidt inde herpaa. Jeg tror nu, at denne Frygt er ganske uden Grund, thi man maa jo huske paa, at for det første skal det fastslaaes af en Læge, om vedkommende Person har en „mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevnerne“; dernæst skal Domstolene paabyde Frihedsberøvelsen, Tvangsindlæggelsen eller Tilbageholdelsen — der er jo forskellige Grader —, og for det tredje skal det konstateres, at vedkommende Person er farlig for den almindelige Retssikkerhed. Med andre Ord, en saadan Sag skal behandles flere forskellige Steder, den skal behandles baade af Læger og Domstole, saa jeg tror ikke, der er nogen som helst Fare for, at der skal ske Overgreb.

Jeg kunde i og for sig tænke mig, at en eller anden vilde stille det Spørgsmaal, hvorfor dette Lovforslag egentlig er fremsat, naar det har vist sig, at Sagen kunde ordnes ad administrativ Vej, som det jo er sket i dette Tilfælde. Jeg kunde tænke mig, at man vilde spørge: Hvad er egentlig Begrundelsen? og sige: Er det egentlig ikke en Indrømmelse af, at der er sket et Overgreb overfor den Person, som er blevet tvangsindlagt? Mig forekommer det, at dette Spørgsmaal er passende besvaret af en meget anerkendt Jurist, nemlig af Professor Bentzon, der jo absolut maa anses for at være en Autoritet paa dette Omraade. Han siger for det første, at han mener, der haves Retshjemmel for den af Justitsministeren foretagne Tilbageholdelse, men han tilføjer, at hvor stærk en Følelse man end har af, at Justitsministeren har truffet det rette, saa er der god Grund til at skaffe den sikreste og klareste Lovordning paa dette Omraade. Heri mener jeg egentlig at Begrundelsen for Lovforslaget ligger. Begrundelsen er den, at Spørgsmaalet naturligvis bliver klarere, mere enkelt og lige til, naar det kommer ind under Lovsform. Men jeg vil dog tilføje, som jeg allerede har sagt, at jeg mener, det er fuldt ud forsvarligt, hvad den højtærede Justitsminister har foretaget i denne Sag, ja, jeg mener, det vilde være uforsvarligt, om han havde ladet vedkommende Person komme paa fri Fod.

Selve Lovforslaget er jo meget let overskueligt, det rummer kun nogle faa Linier. Det er et Tillæg til § 2 i Lov af 30. Juni 1922 om Umyndighed og Værgemaal. Begyndelsen af den omhandlede Paragraf har følgende Ordlyd, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse, det er kun nogle ganske faa